

26 stycznia 2014 r.
Kościół św. Krzyża w Warszawie

Kazanie na III Niedzielę Zwykłą (niedziela przed Dniem Życia Konsekrowanego).

Drodzy Księża,
Drogie Osoby Konsekrowane,
Drodzy Siostry i Bracia, zgromadzeni w Bazylice św. Krzyża i przed odbiornikami radiowymi,

W najbliższą niedzielę, 02 lutego, w Święto Ofiarowania Pańskiego, Kościół na świecie będzie przeżywał Dzień Życia Konsekrowanego. Będzie to dzień modlitwy za braci i siostry powołanych przez Jezusa do życia w męskich i żeńskich, kontemplacyjnych i czynnych Instytutach Życia Konsekrowanego, w Instytutach Świeckich, jak i w Indywidualnych jego formach. Chciałbym, już dzisiaj, zachęcić wszystkich wiernych do podziękowania Bogu najpierw za osoby konsekrowane, które oddały swe życie, poprzez konsekrację Bogu, za to że są dzisiaj znakiem Jego obecności i miłości. Chciałbym, abyśmy szczególnie w tych dniach, myśleli z wdzięcznością o wszystkich dziełach, które pod działaniem Ducha Świętego, przez osoby konsekrowane zostały podjęte i dla dobra człowieka są z kontynuowane. Niech naszemu dziękczynieniu towarzyszy także prośba, aby młodzi, należący do Kościoła, obdarzeni darem powołania do życia konsekrowanego, chcieli swe powołanie odkryć, z radością przyjąć i skutecznie we wspólnocie Kościoła realizować. Realizować jej z pomocą Bożej łaski, według otrzymanych charyzmatów, by osiągnąć cel swego życia, którym jest świętość. W minionym roku Kościół w Polsce mógł cieszyć się z wyniesienia na ołtarze, swych dwóch duchowych córek, dwóch błogosławionych, bł. Matki Zofii Czeskiej, założycielki Zgromadzenia Sióstr Prezentek, których charyzmatem jest wychowanie dzieci i młodzieży, i bł. Małgorzaty Szewczyk, założycielki Zgromadzenia Sióstr Serafitek, którego charyzmatem jest posługiwanie ubogim. Dziękujemy Bogu za te dwa przykłady życia zaangażowanego i oddanego bez reszty Jezusowi i człowiekowi. Wokół Jezusa toczy się życie wszystkich wiernych, Wokół Jezusa, który wzywa, powołuje i prowadzi.

Jezus powołuje. Czyni to od początku swej publicznej działalności. Pierwsze powołania mamy opisane w odczytanej przed chwilą Ewangelii. Dotyczą one powołania Apostołów, braci Szymona Piotra i Andrzeja i synów Zebedeusza, Jakuba i Jana. Chciałbym zwrócić uwagę, nie tyle na osoby powołanych Apostołów, ile na cały kontekst tego pierwszego powołania, który określa, opisuje wszystkie powołania jakich Jezus dokonuje w całej historii swej kościelnej wspólnoty, a więc opisuje również powołania do życia konsekrowanego.

Jezus po opuszczeniu Judei, przychodzi do Galilei, do krainy, która w porównaniu z Judeą, nazywana jest pogańską. Dużą część Galilei zamieszkują bowiem potomkowie osadników syryjskich, przesiedlonych tu w VIII wieku przed Chrystusem. A pośród nich żyją małe wspólnoty żydowskie, które są pod wpływem dominujących pogan. Żydzi pochodzący z tych terenów, przybywając do Judei, byli przez judejczyków traktowani z dystansem. Przyjście Jezusa do Galilei jest znakiem troski Boga o tych, którzy są daleko od Niego. Św. Mateusz widzi w przybyciu Jezusa do Galilei wypełnienie się zapowiedzi proroka Izajasza. „Lud, który siedział w ciemności, ujrzał światło wielkie i mieszkańcom cienistej krainy śmierci weszło światło”. Widzimy, że Jezus nie zostawia tych, którzy w opinii innych żyją na marginesie życia religijnego i społecznego, na marginesie świata. On do nich przychodzi i staje się ich szansą. Oświeca ich przez prawdę swojego słowa. Jego słowo skierowane do nich jest wezwaniem do nawrócenia. „Nawracajcie się, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie”. To wezwanie Jezusa jest zachętą, aby nikt nie utracił oferowanej przez Jezusa szansy na odnalezienie się w przestrzeni zbliżającego się królestwa niebieskiego. Jezus staje na skraju dwóch światów, świata ciemności świata światła.

Symbolika ciemności zawsze związana była i jest ze złem z grzechem z nieprawością. Symbolika światła natomiast związana jest z radością, szczęściem z życiem. Jezus staje jako światło na skraju krainy ciemności i wskazuje drogę, która do krainy światła i życia prowadzi, co więcej On sam staje się tą drogą. Aby z tego zaproszenia skorzystać potrzebne jest wewnętrzne nawrócenie serca, czyli zwrócenie go ku Jezusowi, ku światłości.

Jezusowe dzieło głoszenia staje się owocne. Oto z galilejskiego, żydowskiego miasteczka położonego nad jeziorem, z Kafarnaum, pochodzą pierwsi uczniowie. Owi pierwsi uczniowie, należą do tych, którzy zauważyli Jezusa, słuchali prawdy Jego słowa, ich serca zostały oświecone blaskiem Jego światła. Potraktowali poważnie wezwanie Jezusa do nawrócenia. Tylko nawrócony słyszy głos Jezusa. Kto trwa w ciemności nie jest zdolny do usłyszenia i przyjęcia głosu Jezusa. Dlatego, kiedy usłyszeli Jego wezwanie Pójdźcie za Mną, pozostawili swych bliskich, swoje zajęcia i poszli. A Jezus obiecał im udział w Jego trudzie, łowienia ludzi. Zostają wezwani, aby wylawiać ludzi z morza ciemności i przyprowadzać ich do Jezusa, aby mogli wejść przez Niego do krainy światła, do zbliżającego się wraz z Jego przyjściem królestwa niebieskiego.

To zdarzenie, to powołanie pierwszych uczniów, wyznacza zadanie przed którym stoją powołane przez Jezusa osoby życia konsekrowanego. Mają iść z Jezusem tam, dokąd On sam idzie. Mają stanąć w krainie pogan, w krainie ciemności, aby nieść Jezusowe światło. I rzeczywiście stają. Są, możemy powiedzieć, na froncie wielkiego zmagania się jezusowego światła z ciemnością. Ciekawe jest to, że zwykle to ich określa się mianem „ciemnogrodu”, a świat ciemności światem postępu. Ale dzisiaj coraz wyraźniej możemy zauważyć, że nazwy nie odzwierciedlają tego co dotychczas oznaczały.

Osoby konsekrowane powołane przez Jezusa nie obawiają się ciemności, ale dostrzegają w tych ciemnościach człowieka. I o człowieka walczą, na człowieku im zależy. Nie na koncentrują się na sobie, ani na własnych obawach, czy trudnościach, ani na własnym dobru, ale patrzą tak jak Jezus, i kierują się szczęściem człowieka.

Osoby konsekrowane walczą o człowieka, by skorzystał z szansy jaką daje mu Jezus, na modlitwie, czynią to w sposób szczególny zakony kontemplacyjne. Wielu zagubionych, dzięki ich modlitwie odnajduje swe miejsce w życiu. Osoby konsekrowane należące do zgromadzeń czynnych, oprócz modlitwy, podejmują, konkretne działania mające na celu wydobyć człowieka z krainy ciemności i śmierci. Pomagają uzależnionym od narkotyków, od alkoholu, od komputera, od hazardu, wyrwać się z tego kręgu zła, organizując dla nich odpowiednią terapię.

Przy Jezusie stają do walki o człowieka osoby należące do Instytutów Świeckich, a także osoby konsekrowane należące do stanu dziewic, wdów i pustelników i pustelnic, aby słowem ewangelicznej prawdy naprowadzać człowieka, na Jezusowe światło.

Bez osób życia konsekrowanego wspólnota Kościoła nie byłaby prawdziwie pełną wspólnotą. Kościół, cały Kościół, biskupi, prezbiterzy i wierni świeccy wyrażają wdzięczność Bogu za dar życia konsekrowanego. Naszą wdzięczność okazujemy przez modlitwę i szacunek dla tych, którzy dzisiaj mają odwagę być mądrzy, mają odwagę odpowiedzieć z radością na Jezusowe zaproszenie do pójścia za Nim i ofiarować całkowicie Jemu swe życie. Nie patrzymy na osoby konsekrowane, tak jak podpowiada nam dzisiaj świat, ale, tak jak widziane są one przez powołującego Jezusa, naszego jedyne Pana i Boga.

Eucharystia, jest tajemnicą oddania się Jezusa Ojcu Niebieskiemu w całkowitym akcie miłości do Niego. Niech Jezus umocni nas w wiernym trwaniu razem z Nim przy Ojcu Niebieskim.

Amen.